

Václava Molcarová

HORKÁ PŮDA

36

ve spolupráci Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

36
HORKÁ PŮDA

Václava Molcarová
PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Stanislav Juhaňák – TRITON

Copyright © Václava Molcarová, Zuzana Lipovská, 2016

Cover Art © Petr Vyoral, 2016

Design © Jan Doležálek, 2016

Edition © 2016

All rights are reserved

ISBN 978-80-7387-957-0

Pozorovatel, hlášení 6:

John F. Kovář získal další důkazy o tom, že se o jeho nový domovský svět již dříve zajímala Agentura více, než je běžné (hlídané skladiště). Zatím netuší proč a zdá se, že tuto stopu ani nesleduje. Vzhledem k tomu, že nikdy nebyl cvičen a nepracoval jako agent rezident, zanechává za sebou poměrně výraznou stopu a udělal si množství nepřátel z obchodních i zločineckých kruhů. Během své soukromé expedice na sever (Aljaška) si tuto skutečnost uvědomil a s razancí sobě vlastní jeden zdroj nebezpečí eliminoval. Je pravděpodobné, že se situace bude opakovat. Podle náznaků existuje hluboce ukryté povědomí o existenci průchodů mezi světy a zdá se, že tyto průchody byly využívány už před příchodem JFK.

O stavu doktora von Wondera nejsou žádné další informace.

Budu dál pozorovat. A budu se snažit vyvarovat vlastních závěrů. Je tak těžké být nezúčastněný.

Věděl, že umírá. Při nádechu mu v plicích vzplál oheň a každý výdech rozpoutal bouři bolesti ve spáncích. Zničehonic se mu před očima roztočila rudá kola a následně mu vytryskly slzy. Už neměl sílu ani sprostě nadávat. Přes rozpraskané rty se prodralo pouze občasné zasténání. Podrazili ho! Zkurveně!

Plazil se potmě bahnitým břehem řeky a občas sjel do mělkého řečiště. Krvavá stopa za ním přitahovala aligátory. Ve slabém svitu měsíce poznal nezaměnitelné obrysy jejich těl. Největší z ještěrů jej pomalu následoval vodou, další dva se drželi v povzdálí. Muž se namáhavě zapřel o levý loket, otočil se a zchromlou pravačkou namířil zbraň. Ať už za to mohl vztek, zoufalství nebo nenávist, trefil se napoprvé. Z hlavy nejbližšího predátora vystříkl gejzír krve. Výstřel vyplašil ptáky ve větvích stromů a donutil ostatní aligátory zajet pod hladinu. Střelec se zaúpěním bezvládně padl zpět do blátivého lože.

* * *

Neal Rush si shrnul z čela zpocené vlasy a křečovitě se snažil nedýchat nahlas. Získal před pronásledovateli nepatrný náskok, ale místo aby jej využil k bezhlavému útěku, skrčil se za skupinou zakrslých mangrovníků a očima propátrával bažinatý úsek před sebou. Košile mokrá potem a všudypřítomnou vlhkostí se mu lepila na tělo a z promáčených bot ho záblý nohy.

Nevěřicně zakroutil hlavou – jak se vůbec dostal do takových problémů?

Ještě včera vedl spokojený život synka z bohaté rodiny, jehož čeká úspěch a svatba s dcerou otcova obchodního partnera. Ještě

před pár hodinami se bavil na luxusní výletní lodi nedaleko břehu Pontchatrainského jezera s výstřední kráskou Jude, snil o cestě za dobrodružstvím a dělal si legraci z Judina obstarožního manžela. A teď jej pár drsných hochů toho dědka štvalo jako zajíce. Kdo by si byl pomyslel, že to Jude hraje na dvě strany a klidně zradí svého milence, aby si zachovala vlastní klid a pohodlí?

Noční ticho rozčísil osamocený výstřel. Mladík sebou trhl. V nejhorším případě čekal od chlapů v zádech výprask. Přece by nezastřelili příslušníka jedné z nejvýznamnějších neworleanských rodin? Najednou si tím nebyl až tak jistý. Zhluboka se nadechl a do nosu ho udeřil hutný pach močálu. Stojatá voda, hni-jící kořeny zaplavených cypřišů, rozkládající se masa zeleně. Pokřik a nadávky mužů v dálce neutichaly, naopak, blížily se.

Rush se strachy nemohl pohnout z místa. Třásl se mu nohy a zvedal žaludek. Nakonec se rozhoupal k pohybu a opatrně vyrazil kupředu. Zlehka našlapoval na ostrůvky trávy v mokřadu, držel se těsně u stromů a jednou rukou se křečovitě chytal řekou ohlazených kmenů. Pískot komárů ho rozčiloval a jejich bodance pálily, ale nedovolil si ani jedině plesknutí po krev sajícím hmyzu. Potichu se ztratit, rozplynout ve tmě, to byla jeho jediná šance.

Běžel dlouho.

Konečně se za neprostupnými křovinami zjevilo světlo lampy jednoho z okrajových přístavních mol. Místo tajné obchodní schůzky, anebo kdosi netrpělivě očekává loď, která se zpozdila? Komíhavá žlutá záře každopádně výrazně zvýšila Nealovy vyhlídky na únik. Zamířil k ní. Přestal hledět pod nohy a toužebně obracel zrak ke břehu.

Chyba.

V příští vteřině zakopl o jakousi překážku a letěl přímo bradou do bahna na rozhraní mokřadu a pevné země. Když si uvědomil, na co spadl, vyjel hrůzou. Hlasitě zapískání z bažin ho informovalo o tom, že právě poskytl nepřátelům vítanou stopu.

Ještě horší bylo, že mrtvola pod jeho nohama otevřela oči a promluvila.

Neal se v panice po čtyřech hrabal pryč. Neznámý ho však chytil za nohu, zaryl mu nehty do kůže a odmítal pustit. Mladík ho

od sebe odstrkoval, škubal sebou, volnou nohou do umírajícího kopal. Muž si toho nevšímal a dál se pevně držel.

Kde jsou všichni ti aligátoři, když je člověk potřebuje, pomyslel si Neal zoufale.

Stisk ležícího muže pomalu slábl. Mladík se trochu uklidnil. Všiml si, že se mu neznámý snaží něco říct. Chlap chrčel, zvuky se jen stěží podobaly slovům. Rush se k němu musel hluboko sklonit. Neochotně naslouchal, zatímco páčil mužovy prsty ze svého lýtka. Skutečný zájem projevil, až když se neznámý s hekáním převálil na záda a odhalil průhledné pouzdro s mapou a za pasem pistoli s dlouhou hlavní. Gesto rozhodlo. Neal chtivě hmátl po zbrani.

„Ta je...“ rozplýval se nad ní. Málem zapomněl, jak moc spěchá.

Muž nesouhlasně kroutil hlavou a bradou ukazoval na mapu, ale té Rush nevěnoval pozornost. S pistolí se hned cítil silnější. Nepřipadal si jako oběť. Ještě těm parchantům v zádech ukáže, kdo je tady Neal Rush! Sobec, odpověděl si sám. Sklonil se nad zraněným. Nemusel být doktor, aby poznal, že mu není pomoci.

„Mně je vás líto, ale musím jít. Jinak mě zabijou. Přivedu pomoc, slibuju,“ milosrdná lež se jevila jako nejlepší východisko.

Umírající si odplivl krvavou slinu a přitáhl mladíka k sobě. Zadýchaným hlasem mu svěřoval pár posledních slov. Pak se zmučeně nadechl a zemřel.

Bližící se hlasy vrátily Rushe do reality. Sebral pouzdro s mapkou a překročil mrtvolu. S očekáváním potěžkal zbraň. Vážila méně a vypadala dost odlišně od těch, které kdy držel v ruce. Moc jich nebylo. Některé součástky se ale nemění. Pažba, pojistka, spoušť. Nic, co by neznal. Bludička světla na molu svítila dál. Zkontroloval počet nábojů, otřel pistoli do rukávu a vyrazil.

Nedošel daleko.

Trojice pronásledovatelů byla sehraný tým. Obklíčili ho dřív, než si toho všiml. Už měl dřevěnou lávku mola téměř na dosah, už se viděl v bryčce mířící k otcovu domu, a místo toho se ocitl v pasti. Sice ho zatím chránila tma a hradba z rozložitých olean-drů na břehu, ale bylo mu jasné, že prohrál. Muži se před ním ne-skrývali, věděli, že na útěku nebyl ozbrojen. Neal oběma rukama

sevrhel cizí pistoli a zkusmo namířil na chlapa vlevo, jehož siluetu ve skomírajícím svitu měsíce viděl nejlépe. Ozvalo se tiché klapnutí. Další pojistka? Na hrudníku chlápka se objevila rudá tečka.

„Co to je, sakra??“ houkl muž našťvaně.

Neal sebou leknutím trhl a vystřelil. Trefil se. Stálo při něm štěstí.

Smrt jednoho z nepřátel druhé dva rozčílila k nepříčetnosti. S ozbrojeným odporem nepočítali. Několikrát vypálili směrem, odkud vyšla rána. Neal se v té době vyděšeně tiskl k zemi, prsty zaryté do mazlavého bláta a čelisti stisknuté strachem. Proč sakra zabíjel? Teď už ho nenechají utéct živého. Nikdy.

„Jdu pro Harryho, krej mě.“

„Je po něm, kašli na to, všude tady kolem se držež aligátoři.“

„Pučil sem mu prachy, chci je zpátky.“

Opatrnější z dvojice měl pravdu, ten druhý smůlu. Nelidský je kot člověka napadeného dravým ještěrem ještě dozníval temnou nocí, když se poslední z pronásledovatelů spěšně vracel, odkud přišel. Potrestání milence šéfovy ženy mu nestálo za riskování vlastního života.

Neal Rush počkal, až dravci odplují s dvojitou kořistí, a bez ohlednutí vyběhl na molo. Nezastavil se, dokud nestál na břehu. Teprve pak se roztrásl a hystericky rozesmál. Vyvázl z pořádného nebezpečí. Nemluvě o aligátorech. Dnešní večer, to bylo znamení. Změna je život.

Už pro něj není návratu. Zabil.

Vodopád myšlenek o vině, soudu a potrestání přerušilo bolestivé překvapení. Cizí pistole se rozpálila nesnesitelným žářem a způsobila mu na dlani hluboké popáleniny. Vyjekl a odhodil pokroucené zbytky kovu na zem. Přes puchýře nemohl sevřít pěst, chvíli jen stál a potlačoval slzy a chuť řvát nahlas bolestí. Podezíravě kouknul na mapu, ale složené listy ani desky nevykázaly nic podezřelého.

Nakonec se donutil k chůzi. Mapu v průhledné bláně celou cestu domů držel v natažené ruce co nejdál od těla. Až při vstupu na nádvoří otcova domu obal naráz seschnul a v malých vložkách se tiše snášel k zemi. Mapa však zůstala nepochopitelnou zkázkou nedotčená.

* * *

Giuseppe Garibaldi byl muž na svém místě. Dal včas sbohem nejistému podnikání se svými soukmenovci, vedenými tím neschopným capiregime Petroniem, a vyměnil přepravu ženských otroků za pozici v ochrance jednoho z nejbohatších mužů v New Orleans. Ital rychle střílel, ještě rychleji se rozhodoval a nejrychleji ze všech strážců Henriho Cadella se přizpůsoboval novým podmínkám. Bezskrupulózní obchodník jej neustanovil velitelem pro jeho schopnost zabíjet ani kvůli loajalitě, která se rozuměla samo sebou, ale pro Garibaldiho urputnost, s jakou dokázal jakýkoli rozkaz dotáhnout až do konce.

Ale každý občas udělá chybu.

Světlovlasého mladíka na hřebci velmi žádané temně měděné barvy zahlédl Garibaldi, už když přijíždějící překročil hranici mezi plantážemi a rozlehlým dubovým hájem. První hlídka jezce nestavěla, takže jej znali. Asi se jedná o synáčka některého z bohatých starousedlíků, pomyslel si Ital. Stupido! Tyhle typy nesnášel, změkčilé panáky v drahých šatech, kteří by sami netrefili nožem ani kmen vzrostlého topolu, zatímco on si musel vždy své postavení tvrdě vydobýt. Za normálních okolností by kluka zkontroloval a vpustil za Cadellem, ale dnes ne. Předevčírem musel dokazovat své postavení velitele podobnému hejskovi a po události mu zbyla trpká pachuč v ústech. A především chuť vybít si zlost, jedno na kom.

Neala Rushe, jak se mu jezdec představil, vyslechl na půl ucha a přezíravě jej vykázal ze soukromých pozemků Henriho Cadella. Marně jej mladík přesvědčoval, že má k prodeji vzácnou mapu Austrálie, a chlubil se přátelstvím svého otce s majitelem zdejších plantáží. Tím spíš podnítil Italovu nevraživost. Garibaldi mu přímo cukala ruka a přál si, aby mu mladík dal příležitost tasit zbraň. Ale Rush se posléze schlíple otočil a vrátil se, odkud přišel.

Pocit zadostiučinění nevydržel Italovi dlouho. Jen tak dlouho, než se o incidentu doslechl jeho zaměstnavatel.

Tatam byla dřívější Cadellova bezmocnost vyvolaná nevyléčitelnou chorobou, teď tu soptil hněvem energický muž v plné síle,

který si byl dokonale vědom své moci. Nedokázal přenést přes srdce, že nebýt Garibaldiho paličatosti, mohl už reprodukci australské krajiny držet v rukou a zjišťovat, jaké skrývá poklady. Označení nevytěžených nalezišť zlata? Bohatá ložiska jiných kovů? Anebo dokonce – a v tu chvíli jej příjemně zamrazilo v zádech – potvrzení o pravosti tajemné brány, na jejíž existenci ukázaly záznamy jeho skotského děda, kapitána W. F. Cadella?

Vznětlivého Itala potrestal plantážník snížením žoldu a dočasnou prací hlídače při transportu otroků na trh. Počítal, že manifestace práva silnějšího se mu vyplatí. Až pošle Garibaldiho napravit, co spáchal, odmění se mu strážce nejvyšším možným úsilím.

„Nejste jediný, kdo má o mapu zájem,“ potvrdil Cadellovi podezření jeho kontakt, malý snědý muž s podivným přízvukem, se kterým až dosud výhodně obchodoval. Jejich spolupráce začala obchodem s léčivý, ale nyní se oba specializovali na drogy s různorodým využitím.

„Zvyšujete cenu?“ zavrčel obchodník. Pochopil, že cestovatelé mezi světy to hrají na všechny strany.

„Jen monitoruji poptávku. Nic osobního, jen byznys. O kartografický plánek stojí jisté obchodní a politické skupiny.“

„Politika,“ ohrnul Henri Cadell opovržlivě rty. Podaným informacím úplně nerozuměl, ale nemínil to dát najevo. „A to neumíte ohlídat ani vlastního posla?“

„Každý kurýr riskuje život. Proto jsou naše služby tak drahé.“ Muž zaklonil hlavu, v očích mu jen hrálo, a bezostyšně se zasmál.

* * *

Anette Hornbullová se na ranního návštěvníka, který netrpělivě přešlapoval u dveří, profesionálně usmála. Mladík jí vysekl tradiční pozdrav muže z vyšších kruhů. Získal si tím nepatrně víc zájmu.

„Zastupujete společnost pana Duranda, madam?“

„Jsem obchodní ředitelkou, firmu vlastní společníci Durand a Smith. Ale to vy jistě dobře víte, pane... Rushi, nepletu se? Váš otec podniká v obuvnictví, mám pravdu?“

„No, ano,“ zakoktal se Neal a podvědomě stočil pohled na své výstřední boty. Zastyděl se, skoro začervenel, za trapný titul „obuvník“. Jak obyčejné a nudné zaměstnání. Naštěstí jeho čeká zcela jiná budoucnost a její začátek se odvine právě od prodeje drahocenné mapy této všímavé dámě. A nejen pozorné a pohledné, též s dobrým vkusem, její jemné střevíce z barvené aligátoří kůže se nedaly přehlédnout. Neal odjakživa posuzoval lidi podle bot. Usmál se na Anette a kývnul: „Rád bych si s vašimi obchodními partnery promluvil o jisté transakci.“

Celé vyjednávání trvalo snad půl dne. Nejvíce času zabralo Nealovi čekání na Johna Smithe, který se z pracovní schůzky se zástupci horského indiánského kmene vrátil až v pozdním odpoledni. Jestliže madam Hornbullová projevila zdrženlivý zájem a elegán Durand, vlastník marnivě drahých polobotek vysokého lesku, větší než malou porci zvědavosti, tak nevyzpytatelný Smith nedal při seznámení s nabízeným předmětem najevo jakékoli emoce.

Smith se pod záminkou kontroly pravosti papíru a typu zakreslených značek odebral s mapou k oknu. Zády ke všem ji dlouze studoval. Na to, jak bytelné a od pohledu těžké boty nosil, se pohyboval velmi tiše. Neal zvědavě přemýšlel nad použitým typem podrážky. A pak sám sebe okřikl – jde mu o život, minimálně o život na svobodě, a zase si všímá, v čem kdo chodí! Musí s tím přestat. Navíc mu neušel znepokojený pohled, který si Smithovi partneři mezi sebou vyměnili. Přemítal, zda je to dobré nebo špatné znamení. Vědí něco o tom, jak ji získal? Nebo o událostech v bažinách? Zaryl si nehty do dlaně, aby zastavil zběsilý cval myšlenek.

„Mapa má cenu pouze jako sběratelský artefakt, zanesené kartografické značky nelze využít bez... zkrátka, v této chvíli nemají valný význam. Ale určitě je pravá,“ oznámil všem J. F. Smith svůj verdikt, „tak pravá, jak jen může být, když uvážím, jaké typy koordinát obsahuje.“

Smith chtěl evidentně pokračovat ve vysvětlování, ale něco ho zastavilo. Jako by další slova neměla smysl. Obrátil se na Duranda s návrhem sumy na vykoupení mapy.

V okamžiku, kdy se za ním zavřely dveře sídla firmy Durand a spol., si Neal oddechl. Dobře, že se vyhnul nepříjemnému dohadování s Cadellem. Ten by jistě při nejbližší příležitosti vyzradil transakci jeho otci. Ze společníků firmy Durand neměl Rush taky úplně dobrý dojem, ale cílem nebylo se s nimi spřátelit, jen uzavřít obchod, a to se povedlo. Šek schovaný v kapse mu dával zapomenout na proradnou Jude, nedávnou štvanici i mrtvé uprostřed mississippského mokřadu.

Jeho plány se mu přímo zhmotňovaly před očima. Svoboda. Útěk od pomsty za mrtvé, od soudu i útrap vězení. A v neposlední řadě i od života poslušného syna. Splnila se mu dávná touha po dobrodružství, i když si jej původně představoval jinak.

Získání mapy spustilo lavinu událostí. Není cesty zpět. Díky mapě prst osudu ukázal na Austrálii.

* * *

John odmávl jednou rukou Durandovu starostlivost a současně neskrývanou zvědavost. Na druhou stranu musel obdivovat Anette. Viděl jí to na očích. Poznala, jak ho objev neobvyklé mapy zasáhl. Ale nevyzvídala, čekala, až sám udělá první krok. *Věř mi, hodná holka. Žena. Cizí žena.* V myšlenkách se raději vrátil k předmětu obchodu.

„Jedná se o druh speciální vojenské mapy,“ poučil ostatní. „Kromě běžných kartografických údajů, jako jsou objekty, hranice, komunikace, reliéf a základní letecké údaje, obsahuje i síť navigačních a geodetických bodů, včetně izochar odklonu magnetické strelky a s tím souvisejících lokálních anomálií. A to vše ve středu Austrálie, v nehostinném polopouštním území.“

Za jiných okolností by se bavil nechápavým výrazem dvojice před sebou, ale ne dnes.

Jenže k čemu jsou mi údaje s GPS souřadnicemi bez možnosti získat údaje ze stacionárních družic na oběžné dráze? Správně, k ničemu. A navíc ten nesrozumitelný shluk teček ve středu mapy – co ten má znamenat? Doplnil jej snad kurýr?

Záhadou bylo, jak Rush k mapě přišel. Kovář mu ani na vteřinu nevěřil historku o náhodné výměně saka po bujarém večírku na

proslulé výletní plachetnici a následném nálezu mapky v kapse cizího oděvu. Zatím však nechtěl na zjevnou lež společníky upozorňovat. Nabízely se jiné možnosti. Popovídat si s Rushem o samotě. S puškou nedbale položenou nadosah.

* * *

Henri Cadell se ve svém přísně střeženém domě cítil v bezpečí, ale přesto se toho večera zamkl v pracovně a pečlivě zatáhl sametové závěsy. Z truhlice uschované za falešnou stěnou knihovny vyjmul dokument zabalený ve voskovaném papíru a rozložil jej na stůl. *Terra australis – terra nullius*, stálo v záhlaví.

Snad posté zkoumal zakreslené symboly a ukazováčkem přejížděl po modré čáře řeky Murray až k okraji papíru. Tam se rozmachoval podpis jeho děda, Williama Francise Cadella. Muž s hodností kapitána, stavitel lodí a námořník působil jako průkopník paroplavby na Amazonce. Posléze své aktivity přesunul k protiňocům, kde se pokoušel provozovat na řece Murray parní dopravu. Nepříliš úspěšně. Vyprahlost území, obrovské vzdálenosti mezi obchodníky a neustálý boj s byrokracií zapříčinily krach jeho podnikání. Než zemřel na velrybářské lodi poblíž Nové Guineje, poslal jedinému potomku své dcery vzácnou mapu a pár listů poznámek. Svědectví o životě ve vzdálené zemi.

Vnuk čínorodého kapitána právě v soukromí své malé pevnosti uvažoval, nakolik jsou staré kartografické údaje totožné s těmi na mapě mladého Rushe, jejíž získání Garibaldi svou zbrklostí překazil. Když schovával letitý tisk zpět do bezpečí, cítil v sobě přívál energie, jaký už dlouho nepoznal. Shoda náhod a obchodní prozíravosti, které vedly k získání léku na Parkinsonovu nemoc, se teprve nyní geniálně propojily. Ve svém věku měl právě dost sil, vlivu i bohatství, aby uskutečnil plány svého předka. A co víc – dychtil tajemství brány nejen odhalit, ale také patřičně využít.

Ovšem nejdřív je nutno získat tu novou mapu. Okamžitě si vzpomněl na Garibaldiho. Pro tuhle akci to byl muž na svém místě. Ale pro všechny případy si Cadell ponechal ještě jedno železko v ohni. Hru pokaždé nevyhrává útok.

Rukou, která se dnes chvěla očekáváním a nikoli třaslavou obrnou, si podal ze zásuvky psací potřeby. Dotyk luxusního dopisního papíru patřil k jeho tajným požítkům. Skoro nerad použil jeden ze signovaných listů pro napsání důležité zprávy.

* * *

Garibaldi trpěl. V ulicích města se tetelil horký vzduch nasycený vlhkem a specifickým pachem. Nehybně stojící muž si vzteky hryzal svůj pěstěný knírek, aby nevnímal pot stékající mu všude po těle. Čekal. A trpělivost nepatřila zrovna mezi jeho ctnosti.

„Právě přešel hranici starého města,“ pronesl k němu hubeňour se shrbenými rameny a zanícenýma očima. Mžoural proti slunci a ze všech sil se snažil Italovi zavděčit. Měl pro to spousty důvodů. Život žebráka v New Orleans stál na chatrných základech, kolem kterých stále číhali aligátoři. Občas v lidské podobě. „Na Bourbonské se stavil napít v jednom lokále, ale kromě barmana s nikým nemluvil. Teď míří ke kanálu. Předběhnul jsem ho, to se ví.“

Garibaldi vylovil z kapsy minci a rukou odehnal otrhance jako dotěrný hmyz. Výhled mu na okamžik zaclonila dvojice kreolek ve vzdušných šatech. Zamračil se. Svědci mu překáželi. A ženy obzvláště. Počkal, až přejdou, a upřel zrak původním směrem. Čekal. V nejbližším okolí měl rozestavěné dvě hlídky. Neproklouzne jim ani myš. Natož Neal Rush.

Správný odhad.

Mladíka s původně sebevědomým výrazem překvapil na konci zchátralého podloubí. Situace se vyvíjela k Italově spokojenosti. Rush před hlavní revolveru couvnul do stínu a chabý pokus o útěk podruhé nezopakoval.

„Opět se setkáváme,“ považoval Ital za vhodné připomenout nedávné okolnosti, aby byla od počátku jasná pravidla. „A dnes chci tu mapu. Cena se stanoví podle toho, jak si ceníš vlastního života.“ Přeháněl. Cadell by mu nedovolil kluka bezdůvodně zabít.

„Jdete pozdě,“ ušklíbl se Neal a do tváře se mu vrátila sebejistota, „prodal jsem ji jinému zájemci.“

„Jméno?“

„Neřeknu. Obchodní taje...“ výsměšný tón slov záhy přešel v šepot, neboť Garibaldi k němu přiskočil a přirazil ho ke zdi.

„Du... Durand. Au! Ti lo... loďaři ji mají... pusťte, nebo...“

„Stupido. Nebo co?“ neodpustil si Garibaldi, zatímco si v hlavě opakoval jméno firmy, dokud si nevzpomněl. Durand a ten druhý, nebezpečný chlap s hloupým jménem. To se Cadellovi nebude líbit. „Ukradl jsi mapu fotříkovi, přiznej se.“

„Zlomíte mi ruku,“ hekal Rush, „našel jsem ji. Náhodou.“

„Předtím nebo potom, co tě málem zpráskal manžel tvé milenky?“

„Cože?“ Neal se teprve teď leknul. Kdo všechno o incidentu ví? Musím za každou cenu pryč, běželo mu hlavou, než mě dožene Judin muž, vlastní otec nebo chamtivý Cadell.

„Na lodi, v kapse vyměněného saka,“ když lhát, tak pořád na stejnou notu.

„Nevěřím ti, obuvníku,“ Garibaldi dobře věděl, kde ranit.

„Chyba.“

Neal se zprudka nadechl, jako pokaždé, jakmile ho někdo popíchl druhem rodinného podnikání, ale tentokrát si urážlivou odpověď odpustil. Ruka, kterou mu Ital konečně uvolnil ze sevření, nepříjemně brněla a on si trpce uvědomoval, že proti veliteli Cadellových strážů nemá fyzicky žádnou šanci. Škoda té zničené pistole, s tou by mu ukázal!

„Ciao all'inferno,“ rozloučil se Ital mnohovýznamně.

Nikdo mu neodpověděl. Rush mu nehybně zíral na nohy, napůl vyděšeně, napůl vzteky. Vyleštěné střevice z hadiny. A pak že boty neřeknou o člověku všechno. Takové si neobuje nikdo jiný než zmije v lidské podobě.

* * *

Alastair Durand počkal, až za Anette zaklapnou dveře kanceláře, a obrátil se na Johna:

„Máš něco v plánu, to já poznám.“

„Zapomínám, že jsi odborník na lidské pohnutky. Tobě nic neujde, co?“

„Jen se posmívej. Povíme si to, až budeš v průšvihů. Mám oči, dostala tě ta mapa.“

„Pochází z jiného světa, od technicky mnohem vyspělejší civilizace. Rush nám lhal, taková věc se neobjeví jen tak náhodou.“

„Někdo ji sem záměrně dopravil? Pro tebe? Starý přítel? Třeba v tom tvém světě přežil někdo další.“

„Ne,“ utnul John Durandovy myšlenkové pochody.

„Na Rushe jdi opatrně, je to syn místního zbohatlíka. Nevelká, ale soudržná rodina. Dole ve městě mají vlivné přátele.“

„Znáš mě, pracuju v rukavičkách,“ odlehčoval John diskusi.

„Jo, v boxerských,“ povzdechl si Durand. „Snad víš, co děláš.“

Kovář se pobaveně ušklíbl. Už to dokázal. Vzpomenout si na svůj minulý život a vzápětí uvažovat nad současnými problémy. Nebo ocenit přítelův sarkasmus. Zastrčil mapu do koženého vaku, bez kterého ven téměř nevycházel, a vydal se na lov.

Dům obuvnického magnáta našel snadno. Nacházel se v blízkosti rodinné továrny, patrové budovy z červených cihel, jejíž zdi rozdělávala obrovská okna. Asi místo klimatizace, pomyslel si Kovář. I když tak daleko, aby rozuměl úskalím výroby bot, jeho znalosti nesahaly.

Služebná tmavé pleti zavolala statného míšence v livreji připomínající uniformu, a ten Johnovi sdělil, že pán domu v tuto denní dobu nikoho nepřijímá a jeho syn nenadále odcestoval. Vyhadov ve slušném hávu. První kolo John prohrál, ale netrápil se tím. Času měl dost, nepochyboval, že Neal Rush trčí stále v New Orleans a brzy se vrátí domů.

Našel si stinný kout v předzahrádce nedaleké kavárny, jejíž majitel si zakládal na splynutí posezení s bujnou vegetací, a skrytý za ledabyle ostříhaným pichlavým keřem si objednal víno a vodu. Čekal skoro až do tmy. Teprve když ulici zahalilo přitímí, mihl se kolem kavárny spěchající stín, ve kterém John identifikoval obuvnickova syna. Kovář nestihl ani vstát.

A kruci. Na pádný rozhovor už asi nadojde.

Mladík vběhl dovnitř domu, ale vstupní dveře za sebou přivřel velmi obezřetně, aby nevydaly sebemenší zvuk. John dál neroz-

hodně postával mezi stromy předzahrádky, jako by ho něco ponoukalo: vydrž. Už několikrát mu intuice zachránila život. Čekal.

V domě se nerozsvítilo žádné světlo. Divné. Buď má mladý Rush pokoje na druhé straně, anebo se pohybuje po zhasnutém domě z určitého důvodu. Ulice města se pomalu vyprazdňovaly, horko ustupovalo večernímu chládku, jehož lákavou atmosféru rušila jen přibývajících mračna komárů. Když už chtěl Kovář své sledování vzdát, domovní dveře se otevřely podruhé. Rush s tlumkem na zádech vystoupil do noci.

Utíká?

John vstal a vyrazil mu vstříc. Zpoza stínu keře mu vkročil přímo do cesty. Počínající tma mu hrála do karet.

„Co děláte?“ vyjekl mladík. Děs v jeho tváři rychle vystřídal rozhodčení. „Smith? Dostal jste mapu, já peníze, co po mně chcete? Spěchám. Jestli mě okamžitě nepustíte, budu křičet a otcovi muži vás...“

„Blbost, plížíte se z domu jako zloděj. Nezajímá mě, před čím zdrháte, chci vědět, kde jste vzal tu mapu. Podobných jsem viděl spoustu, pochází z jiného... hodně z daleka. Takže zapomeňte na historku s výměnou saka. Nevěřím na náhody.“

„Jenom to na mě zkoušíte.“

„Možná,“ kývl Kovář a sotva postřehnutelným pohybem přitlačil hrot nože na mladíkův podbřišek. „Ale mám pádné argumenty, nebo ne?“

„Pojďme odsud a řeknu vám pravdu.“ Rush prohrál, podruhé za krátký čas, a na jeho hlase to bylo znát.

Později toho večera převyprávěl mladík Kovářovi vlastní verzi události. Po krátkém zaváhání vynechal důvod své přítomnosti v bažinách, ale připustil, že mrtvolu shodil do vod močálu. Mimoděk se přikrčil. Existuje snad spojení mezi mrtvým neznámým a neodbytným loďárem?

John se nutil do klidu. Smrt cizince ho zajímala. Jednalo se o člena pašeráckého gangu, kterému se nezdařil průchod portálem? Spojku mezi New Orleans a jinou realitou? Nebo snad o bývalého agenta? Informace o náhlém zničení neznámé pistole v Kovářovi zažehla dlouhý sled vzpomínek.

„Nezabil jsem ho,“ zdůraznil Rush.

„Jistě. Jenom neposkytl pomoc. Okradl. Shodil do bažiny. Úplný lidumil.“

„Už chápu, zapomněl jsem ho prošacovat, o to vám jde? Ujistit se, co byl zač. Já sebral jen pistoli, vy byste z něj vytřískal víc.“

„Dost!“ John měl co dělat, aby se na Rushe nevrhl. Samozřejmě, že ho zajímala mužova totožnost! Co všechno by dokázal odhalit jenom z materiálu oblečení či uniformy, ze zbroje či osobních identifikačních znaků? Tak to přece chodí, v Agentuře nebo jakékoli podobné organizaci.

Co je na tom špatného?

* * *

John probděl celou noc. Do řešení hádanky se mísily bolestivé vzpomínky. Myšlenky se proplétaly, mýjely a vzdorovaly rozumnému vysvětlení.

Zvláštním úkazem na mapě bylo číselné pole uprostřed jedolité okrově zbarveného neprobádaného území. Strukturou odpovídalo šifrování koordinát. V Agentuře se podobné značení používalo rutinně, pokud hrozilo, že dokumenty padnou do nepovolaných rukou. Ale zobrazovala mapa vůbec portál? Měl neznámý člověk v močálech s mapou vlastní plány? Nebo to byl jen kurýr, který nese zásilku, aniž zná její obsah? Komu byl jeho vzkaz určený?

Nejspíš australským divochům. Bez podpory satelitu by jakýkoli bod, předmět nebo lokalitu uprostřed buše nenašel nikdo jiný než domorodí stopaři. Já tedy určitě ne.

Ještě než ranní slunce rozehrálo vzduch v ulicích, spěchal Kovář na rozhraní říční čtvrti a obchodního distriktu. Ze zvyku zkontroloval okolí, i když na zajištění bezpečnosti sídla přepravní společnosti zaměstnávali ochranku. Rozhlédl se. Rikvotská ulice se rychle měnila, stavební parcely přitahovaly zájem investorů.

Čekání na Anette se protáhlo. Přijela drožkou, jak se na obchodní ředitelku sluší, a pokud byla překvapena časnou přítomností Johna, nedala to najevo.

„Máš dnes hodně práce?“ začal zeširoka, když společně vešli do kanceláře.

„Podívám se. Je tu objednaná schůzka s vinařem, který chce dopravit sudy s jeho proslulým Chardonnay několika prominentním klientům proti proudu řeky. Pak mě čeká vyřízení reklamace poškozených kůží z minulé dodávky. Taky se má přijít představit nový kormidelník, prý má skvělá doporučení. A abych nezapomněla, zadala jsem výrobu reklamní cedule na kotviště našich lodí. Dnes dostanu první návrhy.“

„Neměla bys dostat přidáno?“

„Neměl bys mi prozradit, s čím jsi za mnou přišel?“

„Potřebuji tvou pomoc,“ požádal.

Na okamžik ho bodl osten smutku z té korektní zdvořilosti, která vystřídala kdysi samozřejmou blízkost.

„Schází mi nestranný pohled. Možná iracionální. Já v mapě vidím souřadnice, kóty nebo azimuty a souvislosti mi stále unikají.“

„Nezapomeň, že spoléháš na ženu, která pozná jedinou světovou stranu, a to jenom díky tomu, že se ráda dívá na západy slunce.“

„Já to s tebou risknu.“

Už když větu vypustil z úst, došel mu její dvojsmysl. Raději vybalil pečlivě schovaný předmět a rozložil jej na stůl.

Anette odpověď nekomentovala. Sklonila se nad mapou, čelo se jí nakrčilo snahou porozumět záplavě neznámých značek, čísel a symbolů. „Týká se to tvého minulého života, pořád neztrácíš naději.“ Na konci věty chyběl otazník.

Zato v Johnově hlavě právě jeden vyvstal. Od jistých dob ho nenapadlo spojovat svou existenci s tak pofiderní touhou, jakou je naděje.

„V životě jsem nepřekročila hranici Louisiany. Mám chuť říct, že Austrálie leží nekonečně daleko, ale pak si uvědomím, jak by to před tebou znělo hloupě,“ Anette pohotově mávla rukou, aby zarazila Johnovy námitky. „I když v mapě leží názvy významných míst, například Dig tree, všechno směřuje sem, do jednoho nepojmenovaného bodu. Odkudkoli se dívám, vedou mě oči do středu listiny. Ty se vyznáš ve zkratkách, já v symbolech, a když se koukneš zblízka, spatříš tady pravidelné shluky teček. Vypada-

jí jako ornamenty. Podobná znamení se používají v některých voodoo rituálech.“

„To snad ne, přece...“

„Prosím, nech mě domluvit. Podobné znaky, ne stejné. Tyhle jsem nikdy dřív nespatriła. Vzdálená shoda ukazuje spíš na podobný způsob vnímání víry. Praktikování obřadů zasvěcení. Důraz na dobré vztahy s předky.“

„Máš z toho špatný pocit?“

„Ne, to určitě ne. Ale nejsem kněžka mambo, jen pouhá obchodní ředitelka.“

Anette se usmála a odstrčila mapu od sebe. Její pomoc tu skončila. Unaveně se posadila. „Zase odjedeš, mám pravdu.“ A opět tam chyběl otazník.

„Já...“ Kovář se zatvářil dotčeně. *Já ale musím! Sloužím povinnosti, nezávisle na existenci Agentury. Potřebuji pořádný cíl života. Zachraňovat někoho jiného než sebe. Hledat něco důležitějšího než vlastní budoucnost. Je to tak těžké pochopit?* Nakonec mu došly argumenty. Stejně by je neřekl nahlas. „Vypadá to, že ano.“

Stočil mapu do pouzdra a po krátkém zaváhání ji uklidil do skryté schránky mezi tajné úpisy a kódované zprávy o pašovaném zboží. Pro Anette bylo bezpečnější, když k nim neměla přístup.

Anette slyšela klapnutí zámku, ale neotočila se. Byl tomu rád, nechtěl mít před ní tajnosti, ale o kartografický klíč ke své minulosti se nehodlal dělit ani se svými společníky. Rozloučil se mlčky. Netušil, na jak dlouho.

Pustil se do přípravy strategického plánu, doplnil zásoby, promyslel způsob dopravy a samozřejmě se ozbrojil. Jak se jednou odhodlal, neohlížel se zpět. Nález přirozeného portálu by v budoucnu mohl zamíchat kartami. Kdo ví? John si neochotně uvědomoval zjevné. Cítil i zvědavost, proč to nepřiznat. Chuť zažít další misi. Bojovat na správné straně. Nesvázaný pravidly Agentury mohl navíc jednat zcela svobodně. Řídit se vlastním názorem. Rozhodovat jen za sebe a sám nést následky. Příjemný pocit.

Nic naplat, nebyl svým založením obchodník a teď už delší dobu jen obchodoval. Dobrodružství na dalekém severu se zdálo utopené v minulosti.

Právě v této chvíli si potřeboval vyčistit hlavu. Osamocný muž a jeho loď – přesně v tomhle smyslu.

* * *

Zlé zprávy se šíří rychle. John nestihl při návratu v podvečer pořádně přirazit lodí ke břehu a už ho Hornbull za rameno tahal z paluby.

„Přepadli Anette! Asi zase ti Italové. Říkal jste, že jsme jejich gang rozbili,“ vyčetl Kovářovi na uvítanou.

„Je v pořádku?“ zareagoval okamžitě.

„Ne! Stará se o ni doktor a taky šéf Durand. Ona...“ hromotluk zmlkl, napůl zoufalstvím, napůl hněvem.

„Žije,“ doplnil John. S ulehčením kvitoval mužovo kývnutí. „Co přesně se stalo?“

„Tři maskovaní muži na ni zaútočili, když večer před odchodem sama zamykala kancelář. Překvapili ji, vyděsili! Za to je zabiju,“ pokračoval Hornbull už chladným tónem.

„Dostali se dovnitř budovy? Ukradli...“

„Sakra, Smithi, zranili Anette! Čerta záleží na zlatě!“ Silák vztekle zařval. Gestem dal povel nedaleko postávajícímu Saotimu, ať se postará o loď. Vzápětí už neurvale strkal Johna do připravené drožky. Kovář neprotestoval. Chápal mužovo rozpoložení a navíc, odpověď na svou otázku dobře tušil. Bohužel.

V Hornbullově domě stál Kovář poprvé. Nebýt rozčarování z útoku na Anette, musel by se usmát. Vše zde bylo příliš upravené a titěrné v kontrastu s rozměry pána domu. Barevné záclonky, vyřezávané židle, křehké nádoby. Ženská ruka se nezapřela. Vkušem ani uspořádáním nábytku.

Majitelka vytríbené elegance zatím ležela v posteli. Umytá od krve, rány ošetřené jódovou tinkturou a nadopovaná nízkou dávkou morfia. John se účastně vyptával doktora na její zdravotní

stav, ale na zraněnou se snažil dívat jen letmo. *Necítit bolest. Nevyvolat vzpomínky. Víc nechci.*

„Tady jsme zbyteční,“ odtáhl ho Durand, když viděl, jak Kovář otvírá ústa k první z otázek. „Žádný výslech, potřebuje spát.“

„Dal jsem jí zbraň právě pro tyhle účely. Proč ji nepoužila?“

„Každý nereaguje na nebezpečí tak bleskově jako ty.“

„Nesouhlasím,“ odsekl John, ale pokračovat v hádce nehodlal. „Existují svědci? Kdo teď hlídá kancelář a dům?“

„Rob a Ducky. Musel jsem je vzbudit, ale těm dvěma věřím. Nemyslím si, že se jednalo o obyčejné zloděje. Já bych tipoval spíš konkurenci. Nebo toho obuvníka, dost nevybíravě si stěžoval na koupené kůže, prý poškozené naší dopravou. Anette ho nemohla vystát. Víš, jak se obvykle snaží být precizní. Nakonec se prý nějak dohodli, ale vyúčtování mi ještě neukázala.“

„Ne,“ odpověděl Kovář sám sobě, jakmile s Alastairem vešli do domu a spatřili rozražené dveře do kanceláře.

„Co ne? O čem to tak květnatě mluvíš?“

„Nešli po penězích ani po zlatě, jen tu dělali bordel. Nehledali systematicky. Já bych na jejich místě... to je jedno.“ John postoupil ke skříni. Věděl, co hledá. Respektive, co nenajde. Vršek tajné schránky v podlaze byl odštípnutý nožem a napasovaný zpátky. Na první pohled nerozeznatelné rýhy. Ale na druhý... A kromě poškození byla samozřejmě i prázdná.

Nejhorší obavy se potvrdily. Mapa zmizela.

„Veškeré účetnictví máme v pořádku,“ přesvědčoval Durand sám sebe, „doklady k legálním obchodům, dokumenty o převzetí zboží...“

„Hledali něco jiného,“ namítl Kovář roztržitě, svého společníka příliš neposlouchal.

„No právě,“ Durand zbledl, „ale kdo? Štára tajné policie? Nebo soukromá akce někoho, komu ležíme v žaludku? Najít důkazy proti nám by dalo dost práce, co myslíš?“

„Jaké důkazy?“ zastavil se John na poslední větě. „Nepanikař. Šlo jim o tu mapu. Jediný já věděl o jejím úkrytu, a přesto je pryč.“

„Víš to jistě?“ na tváři Alastaira Duranda se zračilo radostné ulehčení.

„Ne. Takže to tady ještě jednou prohledáme a roztřídíme všechny písemnosti. Pro jistotu bych dal dům nepřetržitě hlídat. Ale nemyslím si, že se zloději ještě vrátí.“

Po hodině práce si byl John jist, že se v prvotním odhadu nespletl. Spojení s Austrálií právě ztratil.

Kdybych si nakreslil kopii. Kdybych ji vzal s sebou na loď. Kdybych ji ukryl u Duranda v domě. Kdyby Anette měla večer doprovod jako v počátcích podnikání. Kdyby – chyby. Moje chyby.

* * *

Henri Cadell stál ke svému hostu zády a s lupou v jedné ruce a tužkou v druhé porovnával obě mapy, které od teď mohl počítat do svého vlastnictví. Po hodné chvíli si muž za jeho zády významně odkašlal.

„Vše v pořádku, Cadelle? Máte, co jste chtěl?“

„To rozhodně nemám,“ bouchl oslovený pěstí do stolu, „ta stará je nepřesná a amatérsky vyrobená, a ta druhá? Krajina se na ní ztrácí pod vrstvou nesrozumitelných číselných kódů!“

„Dalo se očekávat, že bude pocházet z jiného... místa, však víte.“

„Tak vy jste s tím nakonec počítal?“ odsekl plantážník jízlivě. „Vyřešte tedy problém za mě. V Austrálii jste působil roky. Najít onu bránu pro vás jistě bude hračka. Tamější podnebí vám bude jistě svědčit lépe nežli anglické.“

„Nerad zklamou vaši důvěru,“ nenechal se návštěvník rozhodit, ačkoli jej narážka na ostrovní stát na moment vyvedla z rovnováhy, „ve vnitrozemí se vůbec neorientuji a s domorodci jsem přišel do styku jen velmi sporadicky.“

„Povolám Garibaldiho, dostihnout mladého Rushe nebude těžké. Třeba ví víc, než přiznal. Přitvrdíme ve výslechu.“

„Ztráta času. Kluk pochází z New Orleans, nemá nejmenší znalosti šifrování. Ani já sám s univerzitním vzděláním starého kontinentu všem značkám a symbolům nerozumím.“

„Ale porozumíte. Šance na návrat domů, do Anglie, pro vás není dostatečnou motivací? Oba víme, že jedině úspěch naší akce vám zajistí bezstarostný život a bezpečí před policejním vyšetřováním. A o to vám jde především, ne?“

„Nebylo nutné mi mou minulost připomínat.“

„Dost. Máte jeden den. Dvacet čtyři hodin, abyste mi našel odborníka na kódy. Do transakce jsem již investoval příliš, neúspěch nepřipadá v úvahu. Pokud obchod nevyjde, vy pocítíte následky jako první. Rozumíme si?“

„Hlavně zatím udrzte toho svého italského honiče na řetězu.“

„Lod' odplouvá za dva dny, času je zatraceně málo!“ zvolal Cadell za odcházejícím.

* * *

Neal Rush se poprvé v životě ocitl sám, na neznámém místě a bez podpory rodiny. Tím ovšem nemyslel bez peněz. Byl snílek, ne hlupák. Otec ho stejně za útěk a následný společenský skandál vydědí, tak proč si nevybrat dědickou hotovost raději dopředu? Doma by možná řekli krádež, ale Neal to viděl jinak.

Cesta drožkou do přístavu trvala dlouho, ale on čas nevnímal. Užíval si ho. Z tváře mu číselo nadšení a zaujatost vlastním fantastickým plánem. Rozhodnutí, kam zamířit, se v něm usadilo jako semínko fazole a pomalu vypouštělo své kořeny. V první hospodě, kam vyprahlý zamířil, si přisedl k bandě jen o něco starších mladíků a hltal jejich zkazky o propukající zlaté horečce v nové zemi, díky které se z nich stanou boháči. Neal to pokládal za dobré znamení.

Najít tu správnou loď, dohodnout nezbytné formality či nenechat se ošidit při koupi lístku ani okrást od zlodějských překupníků ovšem představovalo pro neostříleného Rushe nečekaný problém.

Na okamžik skoro zaváhal.

A vtom jej oslovil prošedivělý muž o holi: „Pozoruji vás delší dobu, mladíku, a odhaduji, že máte drobné potíže. Má profese učitele mě předurčila k dobrému odhadu lidských charakterů.“

Tvář nečekaného spojence Nealovi v něčem připomínala otce. Krátce se zamyslel a ze zvyku stočil pohled k zemi. Vzhled pravidelně ošetřovaných polobotek poněkud nemoderního typu ho uklidnil. Ochotnému profesorovi se svěřil s nastalými problémy. A nejen s nimi, podělil se s ním – nejdřív nejistě, ale pak s čím dál větším západem – i o své touhy a představy. Starý muž ho nepřerušoval, nekritizoval ani nesoudil.

Není jako můj otec, uvědomil si Neal s lítostí.

Po náročném dnu, kdy jej nový přítel provedl všemi nástrahami účasti na samotné plavbě, už mu Neal skoro neměl o čem vyprávět. A večer, ten poslední večer před vyplutím, na znamení díky koupil několik lahví drahého vína a vypili je spolu na příslib šťastné budoucnosti.

Ráno Neala hrozně bolela hlava. Šedivý mentor, jehož jméno si nezapamatoval, zmizel neznámo kam a Great Fortune, Rushův domov na příštích několik týdnů, z přístavu houkáním svolávala pasažéry. Přišel čas proměnit svá slova v činy.

* * *

John za sebou práskl dveřmi. Albert Rush jej nechal víceméně vyhodit. Případnou odpovědnost za útok na Anette vehementně popřel a znovu se vytasil s nespokojeností se službami firmy Durand a spol. Když Kovář nadhodil téma jeho syna, obchodník zlostí vybuchl.

Zpět za Durandem se Kovář vracel pěšky. Rychlá chůze pomáhala ventilovat vztek. Na zloděje, na arogantního obuvníka, o jehož vině bohužel pochyboval, a především na sebe. Ani si nevšiml, kdy nechal za sebou širokou třídu s výstavními domy bohatých obchodníků a ocitl se na území průmyslových hal, fabrik a skladišť. Decentní ticho vystřídal pracovní ruch, který se po polední sítě znovu rozbíhal. Mokřady v dálce Kovář dřív ucítil, než uviděl. Vítr od Mississippi přinášel specifický zápach.

Najednou si uvědomil, že se odchýlil od původního směru. Ocítil se na místě, které neznal. A žádná drožka v dohledu. Kolem se rozprostírala typická neworleanská říční čtvrť. Změť baráků různých

velikostí, pravděpodobně sloužící jako překladiště ne zrovna legálního zboží. Před každým se producíroval ozbrojený chlápek. Odněkud se ozvaly výkřiky a hned je cosi uřalo. Z nedaleké nálevny vyšla trojice dělníků. Johna, volně stojícího na prostranství, si ostražitě měřili.

A nejen oni.

Intuice nebo šestý smysl? Hlavně zkušenosti agenta. Podezřelý pocit za zády přetrvával. John provedl několik klasických úhybných manévřů a po třech odbočeních na křižovatkách si byl jist. Sledují ho. Zatím si všiml dvou. Střídali se, ale nijak zvlášť se nekryli. Přidal do kroku. Místo střetu chtěl vybrat sám. Tady se pohybovalo příliš svědků.

Pozdě.

Parta lodních nosičů s bednami na ramenou ho donutila změnit směr. Náhoda? Než je obešel, ztratil náskok. Otočil se. Nyní bylo zbytečné předstírat, že o stopařích neví. Jenže už je neviděl. Špatné znamení. Pokračoval středem prašné cesty, hlídal si záda. Nedaleko zaklapala koňská kopyta, zavržala kola bryčky. *Že by trocha štěstí?*

John mávl na kočího. V případě jeho nezájmu byl odhodlán skočit na zadní rám kočáru a nechat se odvézt blíž do civilizace.

„Prr,“ houkl vozka. Na Johna se ani nepodíval. Spřežení zastavilo. John sáhl po klice.

Byla to past.

Z pootevřených dvířek vykoukla hlaveň lupary, za ní se šklebil černovlasý chlápek s knírkem: „Nastup, bastardo!“

Kovář sklonil hlavu na znamení prohry a v příštím okamžiku přirazil bryčce dveře. Vyšel výstřel. John včas uhnul, přeběhl dozadu za vůz a rozhlížel se, kde se ukrýt. Nejbližše stála nízká dřevěná bouda.

Pohled vpravo už nestihl. Právě z té strany se mihla hůl a trefila ho do temene.

Studená voda ho okamžitě probudila. Jako už tolikrát. Některé zkušenosti mají sklon se opakovat.

Ty špatné.

John trhnul rukama přivázanýma k opěradlu židle, žádná změna. Aspoň mu dovolili sedět. Rozostřenýma očima se rozkoukával v šeru. Opuštěné skladiště? Ne, tohle místo neslo známky solidní tesařské práce. A dokonce... to snad ne? Bytelná vrata uzavírala masivní kovová petlice.

„Pašerák John Francis Smith osobně, jaká pocta.“

„Obchodník Smith,“ zavičel oslovený.

Kníratý mluvčí mu najednou připadal povědomý. Ale odkud?

„Výborně, uzavřeme obchod. Můj...“

„Se zloději nekšeftuju.“ Byla to lež, ale taky jediná odpověď, kterou by jim dal obyčejný obchodník a loďař. Potřeboval zjistit, nakolik dobře znají jeho identitu.

„Ach tak. Musíš mít schopného informátora. Nečekal bych... no, nevadí, aspoň jsou karty na stole.“

Cože? Možná někdo z nás karty vyložil, ale já to rozhodně nejsem. Jo, tihle zloději!

„Ty parchante! Tomu říkám hrdinství, zaútočit ve třech na samotnou ženskou.“ John na muže před sebou plivnul. Neuvážený čin se neobešel bez odezvy. Rána pěstí přilétla zleva.

„To bylo zcela zbytečné,“ pokračoval černovlasý a foukal si na odřené klouby ruky, „přišel jsem ti jen nabídnout obchod. Přeskočíme úvodní formality. My vlastníme mapu a ty nám předáš klíč, jak ji rozšifrovat.“

„Co za to?“ zeptal se John. Jednotlivé díly skládačky dopadly na svá místa. Tvář střelce, jednoho z Cadellových poskoků z New Orleans, kterým tenkrát s Hornbullem unesli šéfa s pistolí u hlavy. Kovová závora evokující marnotratnost k zásobám železa. Rushův útěk. Odpověď byla jasná. Jen vzbuzovala desítky dalších otázek.

„Život přece. Spousty životů. Rodinu nemáš, bastardo, ale přátele a společníky ve firmě ano. Některé dokonce přímo k nakousnutí.“ Smích ze čtyř hrdel zavibroval místností.

„Odkdy starý Cadell zaměstnává obyčejné vrahy?“

Risk vyšel. Trojice vzadu vystartovala a nebýt velitele, dopadlo by to s Kovářem mnohem hůř než předtím.

Bouchly dveře. Jediný Garibaldi včas zaregistroval příchod svého šéfa. Plantážník pohrdavým pohledem přešel Kováře a ostře se zasmál:

„Situace se změnila. Dnes chci informace já po vás. A platit za ně rozhodně nebudu, určitě ne penězi. Ukaž mu mapu,“ rozkázal Cadell Italovi. Netrpělivým gestem vysunul ze záhybu vesty kapesní hodinky a významně na Garibaldiho kývnul.

Copak? Honí vás čas, parchanti?

Další z goril strčila Kováře zezadu, že málem přepadl i s židlí. „Dobře se dívej! Neslyšel jsi šéfa?“

„Nepomohu vám. Mapa jako mapa. Těm číslům nerozumím, nejsem na to dost chytřej.“

„Lžeš!“ První rána do břicha, druhá, třetí.

„Dost, ať neomdlí, potřebujeme ho při vědomí.“

Pomohlo další vědro s vodou.

„Těm číslům nerozumím, nejsem...“

„Namáháš se zbytečně, pašeráku. Rushovi ses svěřil, že jsi podobných map už viděl spoustu.“

A do prdele.

„Můžeme tě mlátit celý den, máme času dost,“ zkoušel to Cadell přesvědčivě.

Kecáš. Hoří vám nějaká koudel za zadkem. Kéž bych věděl jaká. Něco jsem v mapě přehlédl?

„S takovým je to na dlouho,“ odporoval Garibaldi. Nebyl včejší, podobných výslechů už zažil. „Přitáhnem sem tu holku a on ještě rád zazpívá.“

Blbost, to by vás zdrželo. John zkoušel telepatii. Co kdyby. Představa Anette tady ho děsila.

„Dám vám hodinu,“ rozhodl obchodník, „a když nepromluví...“

„Zabijem ho.“

„Ne, vezmeš ho s sebou do Melbourne, Garibaldi. Cestou tam bude dost času na otázky. Stovky hodin, nezapomeň.“

Stovky? Já jsem asi opravdu na čísla nějak blbej.

Další události se Johnovi slily do jedné noční můry. Fiktivní obvinění, podplacený soudce, eskorta do městského vězení a cesta v okovech do podpalubí zaoceánské lodi.

* * *

Hvězdy nad jižním Pacifikem svítily jako bezcitné bludičky. Zazářily a hned se ztrácely za mraky, chladně a pyšně shlížely z výšky na námořníky, jako to dělávaly od počátku věků.

John na dokonalost souhvězdí jižní polokoule z vysoka kašlal. Mohl by zapátrat v paměti, vzpomenout si na základy astronomie z hlediska primitivní lodní navigace, ale – k čemu? V té krátké chvíli na cestě ze strojovny, kdy se směl s ostatními topiči nadechnout vzduchu na palubě, pohlížel na hvězdy jako na připomínku starých časů. Stovky, tisíce, miliony hvězd, stejně tolik jako paralelních světů, mrtvých agentů nebo špatných rozhodnutí.

Jako třeba nechat se chytit bandou Cadellových poskoků v čele s černovlasým chlápkem s italsky znějícím jménem a nechat se odvléct mezi trestance na loď směřující k protinožcům.

Co by za to jiní dali. Bezplatná výletní plavba po jižním Pacifiku. Paráda.

Tyfus mezi lodníky na počátku plavby nahrál Johnovi do karet. První důstojník jej s pár dalšími vězni s dostatečnou fyzickou vybral na místa mrtvých topičů. Statut potřebného muže pak Kováře chránil před Garibaldiho výslechy.

Do monotónního hučení parních strojů kolesového parníku se náhle vloudil falešný tón – opatrné šouravé našlapování, tolik rozdílné od hřmotných kroků námořníků z pravidelné hlídky. John neslyšně couvnul do stínu.

Nic mi do toho není. Na mě tady nečeká spása světa. Něco mnohem těžšího. Přežít.

Dva stíny se mihly nedaleko něj, ve světle měsíce se zablýskl připravený nůž. Jedna věc je neplést se do cizích sporů – a druhá přihlížet vraždě. *Já snad tyhle situace přitahuju.* John si povzdychl a vydal se ve stopách mužů.

Minuli vchod do podpalubí, kde se tísnily desítky trestanců, mířících nedobrovolně k australským břehům. U kajut na pravoboku se dvojice zastavila. John je napodobil. Zloději? Ale koho se chystají okrást? Nebo zabít? Svobodní osadníci sice vezou celé

jmění, ale to se v mnoha případech vejde do jednoho lodního pytle. Jediným bohatstvím dobrodruhů, toužících přiživit se na zlaté horečce, je stočená matylda, plechový hrnek a trocha peněz na zakoupení krumpáče a lopaty. Kapitán a posádka parníku Great Fortune? Jejich kajuty leží na levoboku. A Garibaldi, ten italský had? Okrást jej by bylo stejně pošetilé jako lechtat štíra na bříše.

Jeden z podezřelých se krčil v podřepu a hbitými pohyby ode-mykal zámek u dveří kajuty. Jeho druh se podezíravě rozhlížel a točil v prstech úzkým nožem. Na stěnu dopadlo měsíční světlo.

Žádní zloději. Tenhle nůž baží po krvi.

„Kde máte čtvrtého?“ zaduněl náhle nocí nerudný hlas strážného.

John se ohlédl. Cochlan s novou směnou. Sakra, už ho hledají. Znovu se zaposlouchal. Nedaleko tiše cvakla klika a dva stíny vpluly do tmy. Klid vystřídal dusavé kroky strážného a hvizd píšťaly. Do toho pisklavý hlas Malého Bena, Johnova parťáka:

„Hej, kámo, kde seš?“

John ve vteřině vyhodnotil situaci a rozhodl se. Třemi skoky překonal potřebnou vzdálenost a prudce rozrazil dveře, za kterými slídilové zmizeli. Teprve pak zařval na Bena:

„Hoří! Tady! Hoří!“

Jo, hoří. To vždycky zabere.

Křik vyhnal na palubu skoro polovinu posádky a většinu hlídačů vězňů. John se instinktivně přitiskl k zábradlí. Hlídal si záda. První ráně stačil uhnout. Pěst našťvaného strážného sklouzla po lícni kosti a dopadla na rameno. Druhá rána bolela víc. Přesto si stačil všimnout, jak ve zmatku z otevřené kajuty spěchají dva muži. A za nimi třetí. Rozespálý a rozcuchaný mladík.

Neal Rush? Ta ironie – já tady zachraňuju podvodníka, díky kterému jsem se sám octl na palubě jako vězeň. Tohle se fakt může stát jenom mně.

John nevěřicně zakroutil hlavou. Podcenil ho, synáčka z bohaté rodiny Rushů. Spíš neodhadl. Měl ho pořádně vyslechnout a zatlačit na něj, hned jak se vytasil s historkou o umírajícím muži uprostřed mokřadu s moderní vojenskou mapou.

Poslední, co John slyšel, než za pomoci Malého Bena odkulhal do prostoru vedle strojovny, byl hlas Garibaldiho.

„Planý poplach, zdá se. Požár je na lodi vážná věc, pane... Rushi, nemýlím se?“ Ital předstíral překvapení.

„A-ano. Vy?“

„Nejste rád, že cestujeme společně?“ Garibaldi se chvíli bavil vyděšeným výrazem mladíka a pak se obrátil k mužům po své pravici: „Cochlane? Zkontrolujte vězně. Důstojníku? Nechci se plést do vašich pravomocí, ale možná by bylo rozumné posílit noční hlídky. Pro bezpečnost plavby.“

Garibaldi se ze zvyku potáhl za svůj dokonale zastřižený knírek a v přimhouřených očích se mu zle zablesklo. Kdyby se do akce nepřipletl ten Smith. Bastardo! Nevadí, za vše brzy zaplatí, pomsta se nemá uspěchat. Počkal, až se prostor paluby kolem nich vyprázdní, a otočil se k nenápadnému muži v šedivém plášti a klobouku, opírajícímu se o boční zábradlí:

„Neměli jsme dovolit prvnímu důstojníkovi vybrat našeho vězně na místo topiče. V podpalubí se tísní dost jiných trestanců, kteří unesou lopatu. Musím ze Smithe dostat ty informace, ještě než přistaneme v Disaster Bay!“

„Radil bych vám nezasahovat na moři do pravomocí kapitána a posádky a nevyvolávat rozruch kolem osoby vězně ani toho mladíka. Víte, ke které rodině patří. Náš společný zaměstnavatel by jistě neocenal soukromou akci, která by ohrozila jeho obchodní cíle. Rozumíme si?“

Důraz slov podtrhovalo poklepávání hole o palubu. Muž přenesl váhu na zdravou nohu a zdvihl krepmu klobouku.

„Já nezapomněl, že bastardo Smithe potřebujeme. Na lodi nemám soukromí na pořádný výslech, ale až ho na břehu dostanu znovu do rukou, rozšifruje tu zatracenou mapu dřív, než...“ Ital si odplivnul a jako by se tím gestem zklidnil. „Ale buďte v klidu, zatím ho nechám žít.“

„Já nemluvil o Smithovi,“ odušil starší z mužů.

Kolesový parník Great Fortune patřil k parou poháněným plavidlům staré éry, kdy se stavitelé lodí nedokázali zcela vzdát stěžňů

a plachet. Stejně jako kapitán Dulham. Nepopíral zásluhy parního stroje, vždyť díky němu se doba plavby do Austrálie zkrátila na třetinu, ale loď bez plachtovní mu připadala jako žena bez vlasů. Ne snad méně krásná, jen nekonečně cizí. Zamračil se na oblohu, která mu seslala bezvětví, a domluveným signálem poslal rozkaz do kotelny. Plnou parou vpřed.

Tam dole, v dusivém žáru, se muži svlečení do půl těla ani na okamžik nezastavili a v nedýchatelném vedru házeli do chřtánu topenišť tuny uhlí. Zpocení a černí od mouru vyhlíželi jako přísluhovači pekla. V jednotvárné dřině jim šlo o jediné – přežít, dokud Great Fortune nepřistane u břehů Austrálie. Kovář byl jedním z nich.

„Seš blázen, kámo,“ zamumlal Malý Ben a s mrzutým výrazem podal Johnovi svůj díl vody, „blázen, povídám. Ale vytáhnuls mě z tý zablěšený špíny dole a to ti nezapomenu.“

„Nepotřebuji tvou pomoc,“ ohradil se John tiše. *Kdybys věděl, co se mnou dělal X-Hawk a jeho služebníci, všichni ti stalkeři a hitmani... a přežil jsem. I když možné je všechno, třeba mě nakonec dostane nějaký obyčejný nasraný chlápek.*

„Nemáš v hlavě špetku rozumu? Nesmrdíme v řetězech v nákladovém prostoru a na rozdíl od ostatních vězňů se ohřejeme u pecí. Co nám chybí? Podělals to, jestli jsi našťval Cochlana.“

John nad tím mávl rukou. Měl mnohem důležitější starosti. Vymyslet plán útěku, v ideálním případě ukrást mapu zpět, v Austrálii najít případný portál. Ne nutně v tomhle pořadí. Pokud ovšem předtím vyřeší pár maličkostí – jako třeba zbavit se svých věznitelů a dostat se v přístavu nepozorovaně na břeh. *Prostě nepatrné detaily.*

Každým dnem a každou překonanou bouří se loď Great Fortune blížila k východnímu pobřeží Austrálie. Vzdáleně míjela Novou Kaledonii i ostrov Samoa a především se vyhnula Havajským ostrovům. Prokletým ostrovům, jak jim říkával kapitán Dulham, neboť tamním divochům zablíval zabití Jamese Cooka.

Čím méně zbývalo uhlí v nákladovém prostoru a čím více se parník blížil ke svému cíli, tím více se na lodi probouzelo vzruše-

ní mezi lidmi. Zlatokopové spřádali plány a opatrně špiclovali, zda se někdo nepodřekne o zaručeně bohatých nalezištích. Farmáři bohatí i nemajetní, kteří doufali, že se jim v nové zemi povede lépe než doma, se předháněli v líčení různorodosti australského klimatu na růst plodin, jejichž sazenice si přivázeli ze své vlasti, a diskutovali o vhodných plemenech ovcí. Vězni a otroci, namačkání v tmavém a zatuchlém podpalubí, směli jen doufat v milosrdenství boží. Je nečekala žádná naděje. Ale přesto i oni už toužili stát na pevné zemi, dýchat čerstvý vzduch a vídat modré nebe.

Hromotluk Cochlan na rozkaz svého italského šéfa hlídal Johna na každém kroku a neustále mu těžkou prací ještě více ztrpčoval.

„Seš dítě štěstěny, víš to? Garibaldi mi tě nedovolí zmrzačit,“ funěl strážný Johnovi do obličeje a jeho dech páchl po zkaženém mase. „Chystá pro tebe jinačí konec.“

„Takových poskoků jako ty nebo Ital jsem už viděl. Bradou nahoru.“

„Klidně mel pantem,“ zachrochtal Cochlan pobaveně, „dokud máš čím.“

„Rozumím, tobě se Garibaldi nesvěruje. Jste druhořadí rváči. Nahraditelná položka,“ pokrčil John rameny. Ale pro jistotu se věl lopatu pevněji.

Riskoval. Jenže potřeboval informace jako sůl. Co vlastně napovídal Rush Cadellovi? Záleží, jak tvrdě ho vyslychali. Určitě řekl cokoli, jen aby přežil a zůstaly mu všechny části těla. Mapě rozumět nemohl, ale možná mu umírající muž v močálech světil víc, než mladík přiznal. Nechal by se tvrdý a zkušený obchodník jako Henri Cadell zlákat vidinou nejisté brány do jiného světa v případě, že vlastní zakódovanou mapu oblasti, kudy dosud neprošla lidská noha? *Bílá* noha. Nezmapované vnitrozemí Austrálie patří domorodcům.

Cochlan nebyl tak tupý, jak vypadal. Nenechal se vyprovokovat. Johnovy otázky připisoval strachu a pocit převahy nad Kovárem mu stačil ke spokojenosti.

„Za svítání jsem už zaslechl racky!“

Zprávy se v kotelně šířily rychle, navzdory podezřivým uším hlídače. Slova se ztrácela ve skřípání lopat a syčení ohně.

Kovář si v posledních dnech všiml změny atmosféry mezi topiči. Kradmé pohledy, šepot tam, kde zněla dřív silná slova, a smělejší chování k strážným. *Něco se chystá.*

„Po zakotvení ukradnem člun, máme plán. Nikdo z nás se nechce vrátit do želez. Deš s námi?“

„Poznají nás,“ namítl John okamžitě. Ohlédl se po ostatních, ti s napětím čekali, co Malému Benovi odpoví. „Kde vezmeme dost vody, aby se šestice umouněnců dokázala nepozorovaně umýt?“ *Pak jsou tu další maličkosti – spousta strážců a žádné zbraně. Dost špatný poměr sil.*

„Druhá směna vypadá k nerozeznání stejně, ne? Předběhneme je, máme všechno dopodrobna vymyšlené. Oni dostali volno, prej aby si odpočinuli. Zato my, co jsme oddřeli svůj díl po těch, co je kosil tyfus? Nás čeká zpátky otroctví!“

„Co se strážnými? Chcete jít s lopatami proti puškám?“

„Nemáme žádný druhý plán, Johne. Buď vyjde záměna, nebo... skončíme. Raději umřu svobodnej, než žít jako otrok. Co tomu říkáš?“

„Říkám, že je to šílenství.“ *Ale už jsem zažil beznadějnější mise, to zase jo.*

„Tedy šest sirek, dobrá.“

„Zrovna jsem chtěl namítnout, že jeden musí zůstat a přikládat až do konce,“ kývnul John hlavou.

Losovali nenápadně při předávání naběračky s vodou. Kovář prohrál.

Signál z lodní píšťaly. Nastal čas.

John převzal iniciativu. Jakoby náhodou hodil pár žhavých uhlíků na hlídačovy boty. Cochlan si na nich zakládal – nemyl se, nečesal, páchnul jak kozel, ale kožené holínky měl denně vyčíděné do vysokého lesku.

„Ty jeden zkur –“

Rozhořčené nadávky utnula dobře mířená rána násadou lopaty.

A po ní několik dalších. Na zemi mu Malý Ben přidal poslední: „Chcípni, hajzle.“

Krev vytékající zpod lebky mu dala za pravdu.

„Nechám si jeho zbraň,“ rozhodl Kovář.

Malý Ben kývl a s účastí ho poplácal po rameni. Pak už se pěti-
ce vydala opatrně ze strojovny ven.

Kovář za nimi zavřel, zapřičil dveře tyčí a vrátil se k peci. Čekala ho spousta práce. Sebral Cochlanovi revolver, ale mužovy hadry byly jako převlek k ničemu. Visely by na něm jako na strašákovi, jak za těch pár týdnů na lodi zhubl. Vhodil je do pece, oheň se po nich rudě oblízla. Stejně jako po další náloži. Na chvíli se kotelnou rozšířil smrad hořícího masa, ale brzy ho překryl obyčejný pach žhavého uhelného prachu.

Zabušení na železem pobitá vrata do strojovny nejdřív přeslechl, ale jaderné nadávky námořníka si nakonec cestu k jeho uším našly.

„Otevřete! Hej, Cochlane, co se děje? Spadli jsme na čtyři uzle, sakra, koukejte přikládat. A otevřete, do prdele!“

„Já ti dám čtyři uzle,“ zachroptěl John udýchaně. Nemohl po-
padnout dech, plíce ho pálily a prach štípal v očích.

Bušení neustávalo.

Tak jo, změna plánu, popovídáme si, než zburcuješ půl lodi.

John žíznivě pohlédl na zbytek vody, olízl si rty, umyl obličej a pak kýbl vylil na žhavé kusy těsně u pece. Zasyčelo to a prostorem se rozšířila hustá lepkavá pára. Teprve pak otevřel dveře.

Vousatý námořník vpadl dovnitř, rozkašlal se a než se zorientoval, Kovář ho rutinním vojenským chvatem znehybnil. Tedy zabil. *Promiň, chlape, život není fér.*

Mužovy šaty mu padly dokonale.

Na palubu proklouzl se štěstím. S dusající dvojicí strážných, která mířila do kotelny, se minul snad o vteřinu. S tlukoucím srdcem se vtiskl do nízkého výklenku v bočním opláštění jednoho z lopatkových koles. K davu lidí, vyhlížejících nedočkavě australské břehy, mu zbývalo dobře třicet metrů. Nádech, výdech. Jako by najednou slyšel všechny zvuky zostřeně. Kapitánovy úsečné pří-

kazy. Rozkazy Garibaldiho mužů. Pískot píšťaly. Mumlání cestujících, radostné výkřiky i pláč z podpalubí.

Hodil by se malý zázrak.

Náhle se rozštěkaly výstřely a hluk na palubě se změnil ve vyděšený vrískot. Zavládl zmatek a chaos, dav se rozběhl více směry a do dupotu splašených nohou se zařezávaly další rány z revolverů. John okamžitě využil situace a vmísil se do shluku vystěhovalců, krčících se kolem třetího stěžně.

Někdo tam nahoře mě má rád.

Pohled přes hlavy vzlykající rodinky ho vrátil do černé reality. Na zábradlí visela prostřílená drobná postavička. Malý Ben.

Great Fortune přirazila k molu. Pomocníci na břehu spěšně uvažovali lana. Ke spuštěnému můstku se tlačily desítky vyděšených cestujících. Výstup se podobal úprku krysa z potápějící se lodi. Lidé po sobě šlapali, odstrkovali se, nadávali jeden druhému. Jakýsi tloušťík odhodil Kováře stranou, až málem srazil starou ženu. Ta jen něco zaječela a rvala se dál dopředu. Johnovi zůstal v ruce zarudlý plátěný šátek. Náhlý nápad, co s ním, po krátké úvaze zavrhl. Tím Itala a jeho bandu neoklame. Ale k otření špičky po mouru z kotelny stačil.

Procpal se k východu, už se skoro dotýkal zábradlí. První krok na molu. V davu obtížně udržoval rovnováhu. Neohlížel se. Garibaldi na lodi prohrál, rozhodnutí kapitána mu sebralo vězně zpod rukou, a tenhle typ porážku neunes. *Na jakou příležitost sakra čeká?*

Na krátký okamžik si John dovolil vzpomínku na mrtvé topiče i na nešťastníky v podpalubí, mířící do otroctví. On vyvázl, oni ne. Jenže hloubat nad tím nevedlo k ničemu.

Nevelký přístav se koupal v paprscích slunce. Na oprýskané ceduli na molu se z jeho jména už odloupával nátěr: Warrnambool. Vyhlížel jako přísně hlídané místo, ale pozornost vojáků směřovala k pozdějšímu vylodění trestanců. Svobodní cestující, zlatokopové ani farmáři je příliš nezajímali. John koukal pod nohy, hrbil ramena a houpavě našlapoval, k nerozeznání od všech, kteří právě vyměnili palubu za pevnou zem.

Splynout s davem – první pravidlo v cizím prostředí.

Zastavil se až za prvními domy. Nervy napjaté k prasknutí. Co když Garibaldi požádá o pomoc místní vojenskou jednotku? Taková štvance by netrvala dlouho. A pro jistého bývalého agenta by znamenala jediné. Konec.

V horku si Kovář svlékl námořníkův kabát, a jak tu stál, sám v cizím světě, beze zbraně, zato s pochybným cílem, cítil se osamělý jako už dlouho ne.

Představa, že v cizí rozlehlé zemi najde funkční portál, pokud takový vůbec existuje, mu připadala jako šílený nápad. Zvlášť když jediným vodítkem byly informace, které společnosti Durand a spol. poskytl Rush. Na druhou stranu – mohlo být hůř. Právě přestál plavbu přes jižní Pacifik, v paměti má v hrubých obrysech podobu mapy a ví jistě, že Cadellovi zabijáci jejímu značení rozumí jak koza algoritmům.

Zorientovat se a pryč odsud. Radši dřív než později.

John měl matný pocit – spíš z nějakého filmu než ze studia dějin – že transporty vězňů z Anglie a Irska měly ustát na konci devatenáctého století. Zdá se, že se v tomto světě Austrálie nevyvíjela nijak odlišně od světa, který znal. Tedy až na to, že sem posílali trestance i z Jižní Ameriky. Technická zaostalost, daná nedostatkem kovů, zpomalila historii maximálně o sto let.

„Hej, tamhle je!“

Výkřik zazněl nepříjemně blízko. John zaklel. Příkrčil se. Jeho chyba, měl hned zmizet. Propletl se shlukem bezradně postávajících přistěhovaleckých rodin a při první příležitosti zahrnul za roh.

„Rushi, kamaráde, nám neutečeš!“

Cože?

Dvě vteřiny si John dopřál představu trpícího Neala Rushe – svůdnou představu – a pak vykoukl zpět na prašnou hlavní třídu. Situaci, kdy osamocený muž vzdoruje přesile, prostě nedokázal jen tak přejít. Třeba mu mladík bude k užítku. Nebo aspoň jeho peníze.

Už ho viděl v dálce s třemi muži v patách, jak utíká a s obavami se ohlíží přes rameno. *Běží příliš pomalu – žádný div po několika týdenní nečinnosti na parníku. Neuteče jim.*

John se dal do pohybu. Taky žádná sláva. Všiml si, že se cesta stáčí zpátky k zátoce. Odbočil na kamenitou stezku po pravé straně, jediná šance, jak nadběhnout vzdalující se trojici. Nebyl to nejlepší nápad dne. A ještě se to zhoršilo, když musel závěr svého překážkového běhu absolvovat skrz nízké husté křoviny obdařené trny.

Ale dostihl je. Uštvaného Rushe a tři stejně staré útočníky.

Zloději, to má logiku. Z neworleanského hejska čpí prachy na sto honů. Kovář se snažil popadnout dech a ignorovat píchání v boku. Dýchal zhluboka a našťvaně. Chyběla mu. Jeho věrná kamarádka kondice.

Nejnižší na svahu stál vychrtlý mladík se šátkem kolem krku. Matylda na zádech se ještě po běhu pohupovala, když z ní nenápadně vytahoval nůž. John na nic nečekal a vyrazil. Moment překvapení zafungoval. Připlížil se zezadu a strhl muže k zemi mezi keře. Úder pažbou revolveru stačil, o zbytek se postaral náraz hlavy o půdu ztvrdlou na kámen. Nechtěl zabíjet, jenom zneškodnit.

Druzí dva se naráz otočili jeho směrem. Ohromení z nové postavy ve hře trvalo jen krátce. Starší z dvojice, pořízek se zlýma očima a jizvou na bradě, vytrhl zbraň z pouzdra a namířil zblízka na Rushe. Jeho mladší druh, skoro ještě dítě, vypísl a bezhlavě se hnal na Kováře.

John čekal. Co s takovým pískletem, aby ho člověk jedním úderem nepřizabil? „Pískle“ se skrčilo, odněkud vytáhlo vrhací nůž a zkušeně švihlo zápěstím. Řezavá bolest ve stehně dala Kováři zapomenout na ohleduplnost k mladším ročníkům. Krátká vzdálenost od útočníka ho tentokrát zachránila. Nůž nedokončil celou otáčku a nezabodl se hluboko. Z rány vystříkla krev.

Stačila by jedna rána z revolveru a kluka by sejmul. Jenže to by bylo stejné jako zamávat na Garibaldiho – *Hej, tady jsem!*

Podruhé soupeře Kovář nepodcenil. Když další nůž opisoval otočku ve vzduchu, už se jeho cíl stočil bokem a vychýlil z dráhy hodu. Skok dopředu. Do třetice se vyhnout letícímu ostří. Pozdě. *Skřet jeden mrňavej!* Dál. Vyrvat hrot z ramene a nemyslet na riziko vykrvácení.

Počtvrté už hoch švihnout zápěstím nestihl. Kovář mu jej se zadoštiučiněním zlomil. V boji zblízka neměl zlodějíček šanci. V příští chvíli se válel v prachu na zemi a ublíženě kvílel. Pár kopců ho utišilo. Až pak si Kovář všiml, že na něj kdosi opakovaně volá:

„Já ho zabiju, slyšíš? Pust Prcka, jinak je po něm!“

„Kecy, v přístavu nevystřelíš,“ odpověděl zadýchaně Jizvovi, „vojáci nejsou daleko a za přestřelku tě čeká provaz.“ Blafoval, ale za pokus to stálo.

„Ty mě neznáš. Nemám co ztratit.“

„Dělej, jak myslíš, mně na Američanovi nezáleží. Šel jsem po jeho zlatě,“ řekl John nezúčastněně.

„Žádný nemá, na lodi jsem si ho očíhnul. Ale vykládal něco o mapě,“ pokračoval Jizva.

„O mapě?!“ Kovář se násilím nutil do klidného tónu. *Já toho Rushe snad zabiju sám!*

„Jasný. Tu potřebuju. Naleziště u Bendiga sou už vyčerpaný. Musim se dovědět zaručený místa. Slyšel jsem neuvěřitelný zkažky o zlatonosnejch žílách v údolí Forrest Creek,“ mladík se toužebně zadíval do dálky, ale hlaveň jeho zbraně se ani na okamžik neodchýlila od Rushovy hlavy.

Johna svrběla ruka, revolver vzadu za pasem se připomínal jediným chladným dotekem uprostřed rozpáleného dne. I kdyby tasil ve zlomku vteřiny, syn obuvníka z New Orleans už v té době bude mít mozek na kaši. A vojáci? Ti nebudou rozlišovat, kdo střílel a kdo to nestihl. Dost možná jim právě teď dává Garibaldi popis jistého hledaného vězně. Času je míň než málo.

„Odhoď zbraň,“ zavelel Kovář. Nakonec stihl zamířit, než Jizva zareagoval.

„My oba,“ odsekl Jizva.

„Dobrý nápad.“ *Není to ani trochu dobrý nápad.*

V rychlém sledu zazněly dvě rány. Samozvaný šéf zlodějů padl naznak, oči překvapením rozevřené dokořán. Do poslední chvíle nemohl uvěřit, že protivníka na krátkou vzdálenost nezasáhl.

Zasáhl.

Kovář se zapotácel a klesl na kolena. Poslední, co si uvědomil, byl pád na zem. Nehýbala se, příjemná změna po týdnech na vlnách Tichého oceánu.

To je ale hloupej konec. Jestli mě vidí XH, musí se potřhat smíchy.

Vůně. Celá směs uklidňujících pachů. Vařené maso, mokré zvířecí chlupy, deky a kožené postroje, čpící potem koní. John si užíval chvilku nevědomí. Jakmile otevře oči, začnou se na něj valit bolesti, problémy a komplikace – o tom není pochyb.

„Hej, jste vzhůru, že jo?“

Melodický ženský hlas. John se mimoděk usmál. Probuzení se mu líbilo.

„No konečně, mám dost své práce i bez starání se o lazara.“

„Chápu, vy asi budete anděl.“ John si chtěl iluzi příjemného udržet co nejdéle, ale nakonec oči otevřel. Spatřil dřevěnou boudu s policemi na jedné straně a haldou zavřených beden na druhé. U stěny lopaty, krumpáče, násady a vědra. Skladiště? Světlo se sem linulo zaprášeným otvorem ve stěně.

Sluneční paprsky ozářily zrzce vlasy, měděnou záplavu spletenou do drdolu, a kolem uší se neposlušné prameny draly na svobodu. Irka? John sjel pohledem níž. Ženiny upracované ruce se opíraly o úzké boky a nohy pod urousanou sukni byly nakročene vpřed. Možná zvažovala útek. A možná jen stála ve střehu.

„Anděl? Tos uhád, chlape,“ ušklíbla se a natočila za světlem. Tváře měla samou pihu.

„Na hádání jsem expert.“ *A ještě víc na nečekané přesuny v čase a prostoru. Kde to sakra jsem?* „Takže vy jste mě vytáhla z té přestřelky, donesla mě sem na zádech a dala dýchání z úst do úst?“

„Cože? Na zádech? Do úst? Já jsem slušná holka, jasný!“ vyhrkla dotčeně. „A žádnéj samaritán. Ti zatracení vojáci mi střelbou splášili koně zrovna ve chvíli, když jsem vás míjela na úzké cestě na konci Warrnamboolu. Ten druhý za odvoz slušně začáloval. Víte, o kom mluvím, že jo? Něco vám prý dlužil. Mladej, vyfiknutej, malá brada a velký voči.“

„Zaplatil... a za co přesně?“ John zvažněl a naoko ledabyle se protahoval. Ramena, prsty u rukou, kolena, záda. Pohmožděnin

a ztuhlých svalů si nevšímal. Žádná těžká zranění, ale taky žádná zbraň. Ten parchant Rush! Přítěže se zbavil na první zastávce za Warrnamboolem a jako odměnu si odnesl revolver. Navíc ho zřejmě opět „prodal“, je na čase změnit lokál, než...

„Za ošetření, co jiného? Kdo vám asi zašil všechny ty rány? Ach, já zapomněla, vy věříte na anděly.“

„Dobrá, dlužím vám omluvu. A poděkování. Rád jsem vás poznal a tak dál, ale musím jít. Musím někoho...“

„Zabít?“

„Najít,“ usmál se Kovář povzbudivě, „jenom vypadám jako zabiják, kdežto ve skutečnosti...“ *Ve skutečnosti jsem mnohem horší.*

S úšklebkem na tváři se pokusil posadit. Tělem mu okamžitě projel prudký žár, vycházející z rány v boku. John hekl a svalil se zpět na tvrdé lůžko. Nemohl dýchat, bolest mu vystřelovala až do konečků prstů, nohy ovládla křeč. *Co to ksakru je?*

„Klídek, povídám. Ležte, dokud se rány nezahojí.“

John chtěl něco namítnout, odporovat a nejvíc ze všeho začít křičet, ale nedokázal vydat ani hlásku. Spoustu sil mu ubraly i ty nejjednodušší pohyby – nádech, výdech, do hrudníku a pak do břicha, uvolnit se a znovu. Byl na tom tak špatně, že na okamžik zapomněl, že nemá k dispozici úžasné až zázračné metody regenerační nanotechnologie lékařského centra Agentury. Bolest mu dala najevo, jak fatální mohou být následky zranění, nad kterým kdysi dávno nemusel přemýšlet. Tady to navíc vypadalo, že ho nejspíš zabije způsob léčby. Pokud to tedy byla léčba.

John radu poslechl, protože mu nic jiného nezbývalo.

„Farmaření nenese,“ promluvila žena jakoby sama pro sebe, „velké klany squatterů si už stihly rozdělit nejlepší půdu. V okolí Mount Koang už moc volných pastvin nezbylo, chov ovcí nás neuživí. Tak obchodujeme se zlatokopy.“

„Poblíž... jsou... naleziště?“ sekal John namáhavě jednotlivá slova.

„A já, taky patříte k těm bláznům?“

„Nebudete mi... věřit... mě víc než zlato zajímá... železná ruda. Tam, odkud já... tedy chci říct... slyšel jsem, že... že Austrálie je plná nerostného bohatství.“

„Nerozumím. Tahle země je plná především smrti a marných nadějí,“ zašeptala zrzka.

„Rosie! Hej, Rosie,“ ozvalo se odkudsi z dálky.

„Klídek, Rudy,“ odsekla žena polohlasem a pak se naposledy otočila k Johnovi, „nevyvádějte, tady vám nic nehrozí, hrdino. Donesla jsem talíř skopového. To vám udělá dobře.“

„Kdo je Rudy?“

„Ten, komu tady všechno patří.“

„Víš o mně?“

„Plave klokan?“

„Ne. Asi ne. Proč?“

Žena otočila oči v sloup a útrpně se zasmála.

Během dne přišla Rosie ještě dvakrát. Johna její kroky pokaždé probudily z neklidného spánku. Pootevřenými dvířky zahlédl venku boudy stlučené z prken, zaprášené stany a v dálce dým z desítek ohnišť. Vše si pokoušel vryt do paměti. Ostražitost, ten zakořeněný zvyk, mu velela jasně – vstaň, ozbroj se, ukryj, vymysli strategii postupu a vyraz za svým cílem –, ale jakmile se pokusil vstát, tělo ho zradilo a on se zhroutil s pocitem, že shoří.

Zbrocený potem a pekelně našťvaný na svou neschopnost ovládnout bolest si odmotal plátěné obvazy z břicha a stehna. Překvapením strnul. Oblast kolem valu sešité kůže pokrývaly geometrické vzory namalované bílou, žlutou a rudou hlinkou. Kovář si plivnul do dlaně. To by v tom byl čert, aby se záhadných kresb nezbažil.

Omyl. Symboly nešly smazat slinami, sedřít ani seškrabat nehty.

Rituální kresby vyvolávaly další otázky. Nakonec usnul a ve snu vyčerpaně utíkal pouští, dokud nezahlédl napůl suchý rozložitý strom. V jeho kůře byly vyryté značky, ale písmena se kroutila a ztrácela, nechtěla se nechat přečíst.

V noci Johna probudily vzrušené mužské hlasy. Nerozuměl slovům, vnímal jen tón rozhovoru, který sklouzával do hádky. Halasné opilé výkřiky doprovázela salva výstřelů. Kovář sebou trhnul.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.